

Arrest

nr. 64 491 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn partner, nadat hij dezelfde dag een verklaring van wettelijk samenwonen had afgelegd met mevrouw L.S.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 april 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze werd aan verzoeker betekend op 18 april 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10.01.2011 door N. M. N. geboren te Accra, op 28.06.1982 en van Ghanese nationaliteit, geweigerd.

Reden van beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

*Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, (...)'.
'*

Uit de gegevens van het rijsregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 23.03.2011 eenzijdig werd stopgezet te Leuven.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de gestelde voorwaarde van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en motiveringsverplichting en verzoekers rechten van verdediging." Tevens werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeker het verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat op 21 maart 2011 de wettelijke samenwoning door zijn vriendin eenzijdig werd stopgezet.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat op 21 maart 2011 de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat immers, alsgevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoeker, er geen sprake meer is van wettelijke samenwoning met zijn vriendin.

Dat verzoeker ter goeder trouw is en steeds heeft aangestuurd op een normale relatie en duurzame samenwoning.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiele motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiele motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiele motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiele motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiele motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...)

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, geweigerd werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt: (...)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het heeft besloten om aan verzoeker, die niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden, het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat het feit dat een van beide partners geen relatie meer wil en de wettelijke samenwoning eenzijdig heeft beëindigd, volstaat opdat een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen. Immers vereist art. 40bis §2, 2° van de wet uitdrukkelijk dat er een geregistreerd partnerschap dient te zijn gesloten; in casu is de wettelijke samenwoning evenwel beëindigd op 21.03.2011 ('stopzetting / eenzijdige verklaring te Leuven', cf. het uittreksel RR, bijlage 1 aan nota), zodat er geen wettelijke samenwoning meer is en de voorwaarden aldus niet meer vervuld zijn. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoekers bewering dat verzoeker te goeder trouw zou zijn geweest en steeds zou hebben aangestuurd op een normale en duurzame relatie, is ter zake niet relevant en kan gaan afbreuk doen aan de vaststelling dat de wettelijke samenwoning beëindigd is en de wettelijke voorwaarden zodoende niet meer vervuld zijn. De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiele motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout. Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007). De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Uit het betoog van verzoeker blijkt grotendeels dat hij het niet eens is met de bestreden beslissing maar dit houdt niet in dat de formele motiveringsplicht geschonden werd.

2.5. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Verzoeker diende blijkens het administratief dossier op 17 november 2010 een aanvraag in om zijn verblijfsrecht erkend te zien als familielid van een Belgisch onderdaan, dit in functie van zijn Belgische partner op grond van artikel 40bis, §2, 2° juncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij ondersteunde zijn aanvraag met een verklaring van wettelijke samenwoning, opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven op 17 november 2010.

Artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet omschrijft wie als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd. Met betrekking tot partners is het volgende bepaald:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, (...)”.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers partner, mevrouw L.S. de wettelijke samenwoning via een eenzijdige verklaring heeft stopgezet op 21 maart 2011. Verzoeker betwist dit niet en vermeldt dit feit ook uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij het goed meende met de relatie en dat de wettelijke samenwoning beëindigd werd buiten zijn wil om, maar dit betoog, dat tevens ongestaafd is, is niet dienstig, aangezien artikel 1476, §2, BW de mogelijkheid biedt tot eenzijdige opzegging van de wettelijke samenwoning. Aangezien de wettelijke samenwoning beëindigd werd is er geen grond meer tot erkenning van een verblijfsrecht. Gelet op het gestelde in artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet kan de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing treft, na de vaststelling dat de wettelijke samenwoning beëindigd werd. Verzoeker slaagt er met zijn betoog geenszins in de bestreden beslissing, waarvan de overwegingen steun vinden in het administratief dossier, te doen wankelen.

2.8. Waar verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het

voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Voor zover bovendien uit het betoog van verzoeker dient begrepen te worden dat hij bij zijn horen zou meegedeeld hebben dat de beëindiging van de wettelijke samenwoning buiten zijn wil om geschied is, dient de Raad op te merken dat dit niet tot een anders-luidende beslissing had kunnen leiden aangezien in deze enkel het feit van beëindiging van de wettelijke samenwoning relevant is en niet de vraag wie aan de oorsprong ervan ligt, minstens toont verzoeker niet aan uit welke bepaling zou voortvloeien dat de verwerende partij hiermee dient rekening te houden

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA